

Η κυρία Μαρία Χ... στον Άλβερτο Ν...
10 Μαρτίου.

Δέν μπορώ πειά.
Άλβερτο, δεν μπωρώ νύ το υπόφερο αιτού το μαρτύριο... Μου ώρας πάτηρες πάσι δεν θάγατας παρά μόνο έμενα. Μά πόσες φορές έγινες έπαφος, πόσες φορές...

Είναι τρομερό... Έγώ σε σέλια άποκλειστικά δικό μου. Δέν μπωρώ νύ σε μουφάκια με άλλες γυναίκες. Θέλω άποκλειστικά δικά μου όλα σου τα φύλα, όλα σου τα χάδια, όλη σου την καρδιά, όλη σου την ζωή μου. Θέλω να είσαι έντελως δεκός μου, έτσι καθώς είμαι έγώ έντελως δική σου.

Μά είναι φοβερό! Κι' ότις άγρια βρίσκομαι μπροστά σου, έσον χαμογελάς στις άλλες γυναίκες. Μόλις σου συντήρω μια φύλη μου, ύφεσης να φερτάρω μαζί της.

Δέν μπωρώ πειά... Δέν μπωρώ πειά νύ είμαι μά δδαλίση του χαρεμάτου σου... Θέλω την έλευθερία μου... Ακούς;

Νά... Αφού δέν έχεις δημιουργήσει μά' άγαπας έτσι ουτας θέλω έγώ. Ότας έγώ άγαπα έσένα, σε παρακαλώ νά μην έρχεσαι πειά νά με βλέπεται.

Καλύτερα είναι νά χωριστούμε. Μου φαίνεται άντικροφορ άπτη ή ζωή...

Έτσι τέλους, δύο κι' ἀν είμαι τρελλά έρωτεμένη μαζί σου, έχω κι' έγώ την φιλοτιμία μου, την περιφράνεια μου, την άξιοπρέπεια μου.

Χτές το βράδυ προ πάντων στον χορό της κυρίας Γ... με πλήγωσες, μ' έξευτλεισες, με βαστάνες... Έρωτοροπούσες διαφοράς μπροστά στα μάτια μου με την ημοτούδη Σ... Καί δέν έρθινες ούτε μά ματιά σ' έμένα, που σε παρακαλούσθουσα με άγνωνα. Χωρίς άλλο, θά είχες έσχασει πάς βρίσκομαι κι' έγώ έξει...

Άλβερτο, αύτό δέν είναι δυνατόν νά έσακολουθησθού...

Κι' έπειτα... Νά σου πά την άλλη θεια, Δέν μπωρώ πειά νύ μάγιστρο σάν πάρω; "Η, μάλλον, μου φαίνεται πώς δέν σ' άγαπα καθόλου πειά.

Νάι... Φέρθηκες ποιάν δυσχημα στην άγαπή μου. Την καροκεταχειρίστριες, την πρόσθιαλες δύο μπορούσες. Και τέλος, την σκοτώσεις!

Άλβερτο, σου γράφω με πεπονήστρο! Δέν σ' άγαπω πειά..

Ω, επιστολέμει!... Ω, αστόχωστε κι' άσφυστε!... Φοντρά...

Νάι... Σκότωσες την πιο ζωντανή, την πιο θρυμμή άγαπή. Πλήγωσες την πιο έρωτεμένη καρδιά. του κόσμου...

Και τώρα τι θά γίνω; Πώς θά περάσω δύση ζωή μου μένει άσκονα μέ μια νεκρή καρδιά μέσα στό στήθος μου; Μά δηλ., δηλ... Θά είμαι άνορτη, ανθυιστώ τα νειάτα μου για σένα.

Όχι, δέν θά κλειστά μέσα στή θήλυ μου, δημόνας τον πετρωμένο μου ψωτά. Θά έσαριθθῶ...

Είναι, μάλιστα, μερικούς αντρές ποιάν ώριατεροι και καλύτεροι από σένα. Γιατί ξεχόρισα ένταν άνωμεσα σ' δύνους, και σε θεοποίησα;

Γιατί; Είνε ένα μαστήριο που δέν μπωρώ απόμα νά το ξεγρήσω.

Τι είναι αύτό που μάζ κάνει νύ το πετρεμένης ένα μονάχα άνθρωπο, και ν' αδιαφορούμενο για δύνους τους, μάλλους; Και πώς μπωρούμε νά ξεσωλούσθουμε ν' άγαποιμε έναν άνθρωπο που ξέρουμε πάς προσδεις, που είνε άναβινος μαζ;

Θά ξήρω σίγα μά γυναίκα διψασμένη γιά περιπτετείες. Είμαι δυορεης άκοντα. "Οσο κι' ἀν έσλαψαν τα μάτια μου δεξί αίτιας σου, δέν έχουμε άκοντα την λάμψη τους. Υπάρχουν άφετοι διάφορες γύρω μου που λαρχαρούν δύο μορφώματα. Μιατί τάχα νά μά' άγαπας μόνο έστιν; Θ' άπατησα κι' έγώ έστενα.

Άλλαστε, λαχταρό νά νοιώσω κοντά μου μά ψυχή που νά μά' άγαπη αλτηνία. Μπορεί νά με νοιώση καπούς άλλος, δην δέν μ' έννοιωσες έσον. Γιατί ν' απελπίζουμε; Μόνο έσον ιπάρχεις στόν κόσμο;

Μά δηλ., Σού τό ζαναλέω... Δέν σ' άγαπω...

"Ηθελα νά είμαι μάζ σου, μόνο μάζ σου, σ' ένα έρωτημένης. Νά μην βρίσκεται έκει καμιά άλλη ψυχή ζωτανή, έκειδες από μάς τους δύο.

Έμεις κι' δ Θεός... Νά είσαι δικός μου όλοτελα... Νά μή βιέτης άλλα μάτια έκειδες από τά δικά μου, νά μην άκοντα άλλη φωνή έκειδες από την δική μου... Νά φιλας μόνο τά δικά μου κελλή... Μά δέν είναι δυνατόν νά γίνη ποτέ...

"Αν ξθέλεις δμως... Θά μπωρούσαι νά ξούμε έπαρμονικούνοι οι δινό μας, και μεσα στόν κόσμο θά μπωρούσαι νά μην άντησουμε παρά δ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. BOUTIQUE

Η ΣΚΛΑΒΑ

νοιάζει γιά μένα...

Μά τι είνε αύτά που έγραψα πάλι; Μαζί σου σ' ένα έρωτημένη...

Χά! Μά τι λουτόν, σ' άγαπω άκοντα;

Μή το πατέψω, σε παρασαλώ. "Ετοι, πάντοτε, έρχονται στήν άγονης πάντας μου, καθώς σου γράφω, μερικά από τά παλιά μου παραμηλητατα. Μά, κατά βάθος, είμαι γιατρομένη. Δέν σ' άγαπω πειδι..

Και ουτό τό ζαναλέω: Δέν θέλω πειά νά σε ίδω. Φύγε! Μήν ξανάρθης! Σε μισώ! Θά σε διώξω αν έρθης! Μήν τολμήσεις ούτε νά με καρετήσης από την πονά σου.

Γρηγορά πατάλεπά στοι, αφού δέν μπωρεῖς νά μένεις στό δρόμο! Σε μισώ!

Καταραμένη ή άρα πού σέ πρωτογάνωδα. Μή τραβήξεις μαγνητά με τα μεθυστικά σου μάτια, δέν μπόρεσα ν' αντισταθώ στη φορά τους δύναμι.

Άλληθεια, θυμάσαι; Θυμάσαι τήν πρώτη μας εύτυχια; Μην οργιζόντων τότε πάς για πρώτη φορά απότισης αλπινών στη ζωή σου.

Γρηγορά πατάλεπά στοι, για την ζωή νά κάνω μ' την Δ. Ζουάν.

Καταραμένη ή άρα πού σέ πρωτογάνωδα. Μή τραβήξεις μαγνητά με τό το γράψαμα που έγινε σε πάντα σου.

Άλληθεια, θυμάσαι; Ήταν ένα γέλιο θυμάσιο, είρωνες και σωρασιού μαζών, Ήταν σάν νά ξελεγες μ' τό γέλιο:

— «Ηδης κι' αυτή ή τάπια, ή «έσαρτεπικ», θυμάσιος, μένεις κι' αυτή νά πέση στην άγραλιά μου διώξεις. Την έντυρησα κι' αυτήν!»

— Ετοι δέν σκεφτηκες τότε; Καταραμένη ή άρα πού σέ γνώστα! Παρασαλώ τόθ Θεό νά μή σε ξαναρέψει ποτέ πειά στόν δρόμο μου.

Αν έπεχειρησης νά κάνω αναστήση, δήν σε διώξω αμελικτα. Κι' ἀν έπιστενης νά μ' αντησηκής, δήν φύγω μακριά σου.

Θέλω νά έλειφερωθώ τέλεια άπο σένα...

Ένα μάγκη, θύμησιος, είρωνες και σωρασιού μαζών σένα...

Αυτού, χαίρε!... Α' αποτέλεσε φορές σε συγχώρεσα ως τώρα. Δέν μπωρώ πειά νά σέ συγχώρεσα. Μου προσέρεις φρονή.

Δέν μπωρώ πειά νά σ' άγαπω Ελσαι παροιμιής. Και δταν μέ σφραγιστις

στήν άγραλιά σου, ξέρω δτι έκεινη τή στιγμή σκέφτεσαι μάν άλλη.

Είναι, λοιτόν, καρδις νά ξινήσω πάντας...

Η κυρία Μαρία Χ... στον Άλβερτο Ν...

15 Μαρτίου.

Μά τι φοβερό είνε αύτό; Γιατί δέν μπωρώ πάντας μέρες τώρα, πολλαγατηρένε μους; Δέν ξέρεις δτι είσαι ό αέρας που άνατενει, τό φας τών ματιών μου, της ψυχής μου ή ψυχή; Γιατί δέν έχεσαι; Θέλεις λατούν νά πεθάνων; Δέν με λατούν, δέν με πονεις, άγαπημένε μου; Εσύ είσαι τόσο καλός, τόσο τορκερός!... Δέν είνε δυνατόν νά θέλης τήν δυτική μου, τόν δινάτορο μου.

Γιατί δέν ξηθες;

Μήπως πήρες στά σοβαρά ξανά άνοιτο γράψαμα που σου έγραψα σε στιγμές τρόπλους; Ξέρεις πόσο είμαι νευρική, άταπτησαι και ξιλιάρα.

"Έχω τόν έγκωνδην τόσον πολλά μους... Εσύ είσαι ό αέρας που έχεσαι, έχεσαι πάντας μένεις τές άλλες.

Θέλω νά ξαναρέψεις την ζωή μους; Συγχώρεσέ με!. Μή μ' έγκαταλεψής...

Έπι τέλους, κι' ἀν δέν σου είνε δυνατόν νά άγαπας μόνο έμεναις, άγαπαις με κι' έμενα μαζών μένεις τές άλλες.

Θά είμαι ειδηποτημένη νά μένω μά σχλάβα σου, άφου δέν είνε δυνατόν νά είμαι μά η μοναδική σου βασιλίσσασα...

Άλβερτο, πολλαγατηρένε... Συγχώρεσέ με. Κι' ἀν δέν μπωρείς

